

Tam, kde se zastavil čas

V srpnu 2002, krátce po ničivé povodni, která se přehnala Prahou a zatopila celý Karlín, jsem nastoupil jako učitel na Střední průmyslovou školu elektrotechnickou v Praze, Na Příkopě, na které jsem v letech 1959 až 1963 studoval. Bývala to prestižní průmyslovka – ačkoli jsem potom studoval fyziku a pracoval jako technolog elektronických obvodů v pevné fázi, všechno, co jsem se zde naučil, se mi v praxi velmi hodilo. Nyní však jsem měl dojem, jako by se tu zastavil čas; elektrotechnika se tu učila podle učebnice, kterou sepsal před 50 lety náš někdejší učitel, Ing. Javorský. Základy silnoproudé elektrotechniky se opravdu nemění, ale změnila se od té doby značně technologie výroby a objevily se nové prvky, např. tyristory. Také vybavení laboratoří bylo (až na výjimky) muzeální. Byly tu dvě počítačové učebny, ale nedostávalo se učitelů¹. Většina zdejších učitelů (až na jazykáře) neznala cizí jazyky a neměla ponětí o počítačích. Školu vedl autoritářský ředitel, který se své funkce ujal během *Sametové revoluce*. Během svého působení stačil vyhodit několik vysoce schopných kantorů. Zůstali ti, kteří byli schopni držet „hubu a krrok“.

Byl jsem zvyklý na otevřené jednání, a tak jsem se brzy stal „disidentem“. Na konci školního roku jsem dal výpověď a po prázdninách jsem nastoupil na Střední odborné učiliště² v Praze-Záběhlicích. Měl jsem tam plný úvazek, celkem 7 předmětů – učil jsem učně i dospělé³.

Byl tam dobrý učitelský kolektiv, kolegové mi v mnohém pomohli. Horší to bylo se žáky – mnozí z učňů měli nedostatky v chování nebo zdravotní handicapy. Na konci školního roku jsem se s nimi většinou spřátelil; měl jsem dojem, že se na nich podepsala předchozí, ryze formální výuka. Neměli o studovaný obor zájem. Na konci školního roku jsem byl úplně vyčerpán. Po poslední odučené hodině jsem padl do křesla únavou. Měl jsem zřejmě syndrom vyhoření.

19.3.2021

1 Sám jsem tam musel zaskakovat

2 Původně železniční

3 Jako nástavbu k maturitě